

Per JesusR el dv., 22/01/2021 - 18:08

Entra la doctora i després de comentar-li la situació notifica a l'Ernest que demà li faran una punxada a l'esternon per completar el diagnòstic del seu problema. Quan l'Ernest queda sol experimenta una angoixa interior que va creixent des de la imaginació d'una afilada agulla que penetra en seu os.

L'Ernest reacciona enfront de tal imaginació i angoixa, i després d'un breu silenci sap que acabarà superant l'angoixa que l'intranquil·litza. Sap que la repetició d'un bon eslògan acabarà superant l'angoixa que l'intranquil·litza.

L'endemà anant al quiròfan l'Ernest manté el bon humor; però moments abans de l'anestèsia local pensa que el seu eslògan és insuficient. No l'importa un "bledo". Aleshores cerca a la seva ment un tema que el pugui acompanyar durant la intervenció. Es pregunta: ¿serà una punxada normal o tindrà una característica nova? Aquesta pregunta li desperta una especial atenció al que està passant.

La punxada em sembla més forta que una punxada normal però té una característica molt especial que la puc definir com una punxada vibratòria. M'imagino com una pedra que llenço a un llac, que cau a l'aigua amb força i provoca vibracions cada cop més grans...

En aquest moment l'Ernest escolta la veu del doctor que li diu: ja hem acabat. Com ja li vaig dir ha estat una intervenció molt ràpida que ha anat molt bé.

Un bon eslògan amb cert humor pot fer un contrapès a l'angoixa, però ha d'anar acompanyat en el moment crític d'una reflexió del que està passant; així com, des d'una altra perspectiva, la fe sense les obres no pot culminar el seu valor.
